

Öğrencilerin öz-yeterlilikleri, değişime karşı dirençleri ve girişimcilik ile olan ilişkisi

Correlations between students' self-efficacy, resistance to change and entrepreneurship

Bilal Çankır¹

Received Date: 02 / 09 / 2016

Accepted Date: 04 / 11 / 2016

Öz

Öz-yeterlilik kavramı da ilk kez Bandura tarafından ortaya konulmuştur (Bandura, 1977). Öz yeterlilik inancı (Bandura 1982, 1992, 1993, Zimmerman 2000, Lorig, Chastain, Ung, Shoor ve Holman 1989, Schwarzer, Bassler, Kwiatek ve Schroder 1997, Hackett ve Betz (1981); kişinin, "bir işi yapmak için ihtiyaç duyduğu yetenek ve kabiliyete sahip olduğuna dair inanç" olarak tanımlanmıştır. Değişime karşı olan direnç ise altı temel kaynaktan beslenmektedir (Oreg, 2003): (a) kontrol kaybında isteksizlik, (b) bilişsel rijitlik (sert tutum), (c) psikolojik dirençlilik kaybı, (d) değişim sürecinde bulunmaktan duyulan tahammülsüzlük, (e) düşük düzeyde yenilik ve teşvikleri tercih etme ve (f) eski alışkanlıkları bırakmakta isteksizlik. Arıkan (2002)'in belirttiği üzere girişimcilik kavramı Fransızca "entreprendre" kelimesinden türetilmiştir ve Türkçe karşılığı, "üstlenmek"tir. Çalışmanın amacı 206 yükseköğretim öğrencisinin girişimcilik niyetini ölçerek bu algı ile öz-yeterlilikleri ve değişime karşı aldıkları tutum arasındaki ilişkiyi ortaya koymaktır. Girişimcilik için Canbaz, Çankır ve Çevik (2013)'in dokuz soruluk, Öz-Yeterliliği ölçmek için Schwarzer ve Jerusalem (1995) tarafından hazırlanıp 1996 yılında Yeşilay, Schwarzer ve Jerusalem tarafından Türkçe'ye uyarlaması yapılan 10 maddelik Genel Öz-Yeterlilik ölçeği ve değişime karşı direnç için Oreg (2003)'in altı soruluk ölçeği Türkçe uyarlaması yapılarak kullanılmıştır.

Anahtar sözcükler: Öz-Yeterlilik, Girişimcilik, Değişime Karşı Direnç, Değişim Yönetimi

Abstract

Self-efficacy concept was first introduced by Bandura (Bandura, 1977). Self-efficacy faith is defined (Bandura 1982, 1992, 1993, Zimmerman 2000, Lorig, Chastain, Ung, Shoor and Holman 1989, Schwarzer, Bassler, Kwiatek ve Schroder 1997, Hackett and Betz (1981); as a person "The belief that they have the skills and abilities needed to do the job". The resistance to change is fed from six main sources (Oreg, 2003): (a) checks on loss aversion, (b) cognitive rigidity (stiff attitude), (c) psychological resistance loss, (d) changes in the process are needed intolerance, (e) do not prefer low levels of innovation and incentives and (f) a reluctance to leave old habits. Arıkan (2002), as noted in the concept of entrepreneurship "Entreprendre" is derived the word from French and in Turkish its mean is 'take over'. The aim of the study is two hundred university students to determine the relationship between the attitudes of self-efficacy and to change this perception by measuring the perception of entrepreneurship. The following be used in the study. For entrepreneurship nine questions prepared by Canbaz, Çankır and Çevik (2013), for self-efficacy ten questions prepared by Schwarzer and Jerusalem (1995) and made their adaptation by Yeşilay, Schwarzer and Jerusalem (1996), and for self-efficacy and resistance to change six-item scale by Oreg (2003).

Keywords: Self-Efficacy, Entrepreneurship, Resistance to Change, Change Management

1. Giriş

Kişiler girişimcilik bilincine ya bireysel potansiyelleri ile ya çevresel faktörler ile ya da eğitim ile sahip olabilmektedirler. Bu anlamda girişimcilik için eğitimin rolü oldukça büyüktür. Anlamda

¹ Research Assistant, PhD, Kırklareli University, Department of Management, KIRKLARELİ/TURKEY

girişimcilik eğitimleri yerel hükümetler tarafından öncelik verilen ve dünya çapında yaygın bir eğitim türüdür (Fairlie & Holleran, 2012). Bu çalışmada önce öz-yeterlilik, sonrasında girişimcilik ve değişime karşı direnç değişkenleri açıklanmıştır. Sonrasında araştırmanın yöntemi, çalışmada elde edilen bulgular ve sonuç kısmı aktarılmaya çalışılacaktır.

1.1. Öz-yeterlilik

Öz-yeterlilik inancı (Bandura 1982), "gelecekte muhtemel yaşanacaklar karşısında nasıl üstesinden gelinebileceğine dair yöntemler geliştirme" kişisel yargısı olarak tanımlanmıştır. Daha açık ifadeyle kişinin karşılaştığı durum karşısında ne kadar ve ne süre boyunca çaba sarf edeceğine dair ve geçmiş deneyimleri sayesinde oluşan beklentilere göre sergilenen kişisel yeterlilik inancıdır. Eğer bir insan faydalı bir şekilde bir problemi çözmeye niyetlenmişse, bu onun daha fazla bağlılık hissine sahip olduğunu göstermektedir (Schwarzer, et al., 1997). Öz-yeterlilik kavramı sosyo-bilişsel bakış açısı alınarak ilk kez Bandura tarafından ortaya konulmuştur (Bandura, 1977).

Bandura'ya göre davranış öz-yeterlilik ve sonuç beklentisi olmak üzere iki kaynağa dayanır. Öz-yeterlilik, insanların verilen bir görevi etkileyen kişisel yeterliklerle ilgili inançlarını, sonuç beklentisi ise belirli fiillerin belirli sonuçlar doğuracağına ilişkin inançlarını içermektedir (Bandura, 1977, 1995'den Akt. Öztürk, 2011). Drucker (1986)'e göre ise girişimci; bulanık ve değişken dünyada düzen yaratır. Bunun için yeni bir refah yaratabilecek kaynakları bir araya getirir ve tertipler.

Sosyal Bilişsel Teori'ye göre öz-yeterlilik inancının oluşmasındaki dört faktör; doğrudan deneyimler, dolaylı yaşantılar, sosyal ikna, duygusal durumdur (Bandura, 1977). Öz-yeterlilik inancının geçmiş yaşantılar (başarı veya başarısızlık), gözleme dayalı deneyimler (diğer kişilerin başarı ve başarısızlıklarına şahit olma), ikna etkisi (aile, arkadaşlar, meslektaşlar aracılığıyla), duygusal deneyim (heyecan, korku vb. yoğun duygular hissetme) gibi etmenler tarafından belirlendiği ifade edilmektedir (Akkoyunlu ve Orhan, 2003; Üstüner, et al, 2009). Başarısız deneyimlerin ise sürekli tekrar etmesiyle öz-yeterlilik inancının zayıflayacağı vurgulanmıştır. Yükleme (Atıf) teorisini de göz önünde bulundurursak bireyin başarısızlıkları kendisine veya dış etkenlere atfetmesi de öz-yeterlilik düzeyinin belirlenmesinde etkili olacaktır (Schunk ve Zimmerman, 2012). Sosyal ikna da performansla ilgili olarak kişinin çevresindeki önem atfettiği kişilerden edindiği öneriler, tavsiyeler, tembihler, uyarıları kapsar. Geçmişteki başarılı deneyimler kadar etkili olmasa da ve başarılı deneyimlerden elde edilen çıkarımlarla çakışmadığı sürece öz-yeterliliği artırıcı bir etken olarak belirtilmiştir. Sosyal iknanın etkisi karşındaki kişinin güvenilirliğine, inanılabilirliği ve konudaki uzmanlığına bağlı olarak değişebilir (Çankır, 2016).

Öz-yeterlilik motivasyonla ilgili kişisel durumda da kritik bir role sahiptir. Çoğu motivasyon kaynağı bilişsel özellik taşımaktadır. Kişiler daha önceden de ifade edildiği üzere ileride yapacaklarını geçmiş düşüncelerinin rehberliği ve deneyimi ile yapmaktadır. İnsanlar inançlarını yaptıklarıyla şekillendirirler. İnsanlar ister uzun dönemli olsun ister kısa dönemlik kariyer planlarını oluştururken öz-yeterliliklerini dikkate almak durumundadırlar (Bandura, 2001). Algılanan öz-yeterlilik, etkinlik, kapasite ve iş seçimini etkilemekle beraber aynı zamanda hâlihazırda başlamış olan başa çıkma çabalarını da nihai başarı beklentileri sayesinde etkilemektedir. İnsanların ne kadar çaba göstereceğini ve engeller karşısında ne kadar süre sabredebileceğini yeterlilik beklentileri saptamaktadır. Kişi tarafından algılanan öz-yeterlilik ne kadar güçlü olursa çabalar da o kadar etkin olmaktadır (Aksoy & Diken, 2009'den Akt. Çınar, 2010).

Öğrencilerin öz-yeterlilikleri ile ilgili (Bandura, 1993; Zimmerman, Bandura, & Martinez, 1992; Zimmerman & Martinez-Pons, 1990; Pajares & Graham, 1999; Capri, et al., 2012; Yılmaz, Gürçay & Ekici, 2007) daha önceden de çalışmalar yapılmıştır. Ülkemizde yapılan bir araştırmada (Basım, Korkmazyürek & Tokat, 2008) kamu kurum kuruluşlarında yer alanlarda öz-yeterlilik algıları ile yenilikçilik ve risk alma eğilimleri ölçülmüş ve öz yeterlilik algısı ile hem yenilikçilik hem de risk alma davranışları arasında istatistiksel olarak anlamlı seviyede bir ilişki tespit edilmiştir. Yine ülkemizde yapılan bir araştırmada da (Çetin, 2011) çalışanların örgüt içi girişimcilik düzeyleri ile öz-yeterlilikleri incelenmiş öz-yeterlilik algısı ile girişimcilik arasında anlamlı ve pozitif bir ilişki olduğu saptanmıştır. Başka bir araştırmada da (Wilson, Kickul & Marlino, 2007) girişimcilik eğitimi ile öz-yeterlilik arasındaki ilişki işletme yüksek lisansı öğrencileri (MBA) örnekleminde incelenmiş ve her iki değişken arasında anlamlı ve pozitif bir ilişki olduğu bulunmuştur.

1.2. Girişimcilik

Girişimci, genel anlamda kazanç elde etmek için üretim faktörlerinin üretim sürecinde kullanılması olarak tanımlanmaktadır. Girişimcilik kavramı ise girişimci bir bireyin fırsatları sezmesi, riskleri göz önüne alması ve öncülük ederek bir değer oluşturma sürecidir. Ancak, girişimciliğin tanımı ile ilgili literatürde oldukça fazla tanım söz konusudur. Bu alanda yapılan tanımlardan bazıları şöyledir.

Girişimci; bulanık ve değişken dünyada düzen yaratan ve bunun için yeni bir refah yaratmak için kaynakları bir araya getiren ve tertipleendirir (Drucker, 1986). Dinçer ve Fidan (2000)'a göre girişimci, ürün veya hizmet üretmek amacıyla yatırım yapar. Bunun sağlanması için gerekli olan üretim faktörlerini toplar ve harekete geçirir. Faaliyetlerini sermayeye bağlar ve kâr bekler. İşletmesini kendi yönetebileceği gibi görevini profesyonel yöneticilere de yaptırabilir. Carrier (1996) girişimciliği, kurumsal karlılığı iyileştirmek ve şirketin rekabet pozisyonunu yükseltmek için mevcut firmalar içerisinde yeni işler yaratma süreci olarak tanımlamaktadır. Modern girişimcilik düşüncesinin kurucusu olarak nitelendirilen Schumpeter (1978) ise girişimciliği yeni bileşimlerin meydana getirilmesi olarak tanımlamış ve bunun da ekonomik kalkınmanın temeli olduğunu belirtmiştir.

Birçok araştırmacı tarafından yapılan çalışmalar, başarılı girişimcileri başkalarından ayıran bazı karakteristik özelliklerinin bulunduğunu göstermektedir. Girişimci bir bireyin temel özelliklerini, girişimcilik kavramı tanımlarını inceleyerek ulaşabiliriz. Yapılan tanımlardan hareketle bir girişimcide olması gereken özellikler birkaç temel faktör çerçevesinde toplanması mümkündür. Bu temel faktörler; iş bitiricilik, planlı hareket etme, atılcılık, çok yönlülük, ileri görüşlülük, önderlik, sosyal olma, bağımsız çalışma arzusu ve oluşacak riskleri üstlenmek olarak tanımlanabilir. Girişimciliğe etki eden diğer faktörlerde; yaş, aile, çevrenin etkisi, cinsiyet, gelir durumu, girişimcilik kültürü, iyimserlik ve kendine güven, riske katlanma, motivasyon, girişimcilik ruhu, hayal ve öğrenme istekliliği olarak belirtilmiştir (Canbaz, Çankır & Çevik, 2014).

Yapılan araştırmalarda, girişimcilik türleri konusunda farklı birçok boyut ele alınmaktadır. Ancak, genel olarak bir sınıflandırma yapıldığında; bağımsız girişimcilik, iç girişimcilik, profesyonel girişimcilik, kurumsal girişimcilik, teknik girişimcilik, girişimci girişimciliği ve çevreci girişimcilik genel girişimcilik türleri olarak belirtilmektedir.

Girişimcilikle ilgili bir önemli alanda girişimciliğin desteklenmesi hususudur. Girişimcilerin en çok ihtiyaç duyduğu girdilerin başında finansman kaynağı gelmektedir. Dolayısıyla etkin

sermaye piyasalarının sürdürülebilirliği girişimciliği teşvik edici bir etmendir. Müteşebbisler finansmanlarını farklı kaynaklardan edinirler, bu kaynakların en mühimleri şunlardır: aile bireyleri yâda tanıdıklar, banka, devlet, sermaye piyasaları, varlıklı bireyler ve iş ilişkisinde beraber çalışan firmalar (Yıldız, 2007). Belirtilen finansman desteği dışında yatırım desteği, danışmanlık desteği, pazar desteği, ihracat desteği, bilgi desteği, araştırma ve geliştirme desteği ve mikro kredi ve özel konularda destek yeni destek alanları olarak gösterilebilir.

Rekabetin ve küreselleşmenin etkin olduğu bir ekonomik düzende işsizlik birçok ülkede önemli problemlerden birini oluşturmaktadır. Gelişmiş ülkelerde girişimcilik bir istihdam stratejisi olarak kullanılmaktadır. İşsizlik düzeyinin daha az düzeylere düşürülmesi için uygulanan çözümlerden biridir. ABD bu stratejiyi etkin bir şekilde uygulamaktadır. ABD’nde yaratılan istihdamda girişimciliğin önemli bir rolü olduğu görülmüştür. Ülkemizde son dönemlerde üretimin artırılması, işsizliğin düşürülmesi, genç işgücünün emek piyasasına girişinin kolaylaştırılması, ihracatın artırılması gibi nedenlerden devlet tarafında birçok teşvik programları uygulamaya konulmuştur.

H₀: Öz-yeterlilik ile girişimcilik arasında anlamlı ve pozitif bir ilişki vardır.

H₁: Belirsizliğe karşı direnç ile girişimcilik arasında anlamlı ve pozitif bir ilişki vardır.

1.3. Değişime karşı direnç

Değişim modelleriyle ilgili ilk çalışma Kurt Lewin tarafından yapılmıştır (1951’den Akt. Weick & Quinn, 1999). Lewin’e göre değişim çözme, değişim ve dondurma (unfreezing, change and refreezing) süreçleriyle gerçekleşmektedir. Yine Lewin (1947) değişimin karşısındaki engeli direnç olarak tanımlamış ve değişime karşı çalışanların olumlu tepkilerini ‘arzu’ olumsuz tepkilerini de ‘direnç’ olarak ifade etmiştir. Zaltman & Duncan (1977) değişime direnci, statükonun değişmesi durumuna karşı aynı durumun korunmasına hizmet eden davranışlar olarak belirtmiştir. (Timurkan, 2010). Psikolojik sözleşme ihlali de değişime karşı dirence sebep olabilmektedir (Çankır, 2016).

Öz-yeterlilik ile değişime karşı direnç arasındaki ilişki ölçmek amacıyla yapılmış bir çalışmada (Ellen, Bearden & Sharma, 1991) öz-yeterliliği yüksek kişilerde daha az değişime karşı direnç gösterdikleri saptanmıştır. Bir başka çalışmada da (George & Camarata, 1996) öz-yeterliliğin değişime karşı direnç üzerindeki etkisi irdelenmiş ve her iki değişken arasında anlamlı ve negatif bir ilişki olduğu ortaya çıkmıştır. Rol ölçüsündeki öz-yeterlilik ile değişime karşı direnç arasındaki ilişki yine başka bir akademik çalışmada (Van Dam, Oreg & Schyns, 2008) irdelenmiş ve her iki değişken arasında anlamlı ve negatif bir ilişki olduğu tespit edilmiştir.

H₂: Öz-yeterlilik ile değişime karşı direnç arasında anlamlı ve negatif bir ilişki vardır.

Girişimcilik ile değişime karşı direnç arasındaki ilişkiyi inceleyen alanyazında herhangi bir araştırma bulunamamıştır. Çalışma çerçevesinde kurgulanmış olunan hipotez:

H₃: Girişimcilik algısı ile değişime karşı direnç arasında anlamlı ve negatif bir ilişki vardır.

2. Yöntem

206 yükseköğretim öğrencisinin girişimcilik niyetini ölçerek bu algı ile öz-yeterlilikleri ve değişime karşı aldıkları tutum arasındaki ilişkiyi ortaya koymaktır. Girişimcilik için Canbaz, Çankır ve Çevik (2013)’in dokuz soruluk, Öz-Yeterliliği ölçmek için Schwarzer ve Jerusalem (1995)

tarafından hazırlanıp 1996 yılında Yeşilay, Schwarzer ve Jerusalem tarafından Türkçe'ye uyarlanması yapılan 10 maddelik Genel Öz-Yeterlilik ölçeği ve değişime karşı direnç için Oreg (2003)'in altı soruluk ölçeği Türkçe uyarlaması yapılarak kullanılmıştır.

Tablo 1. Değişime karşı direnç, öz-yeterlilik, belirsizliğe karşı direnç ve Girişimcilik Korelasyon Analizi (N=206)

	α	Ortalama	Standart Sapma	1	2	3	4
1. Değişime Karşı Direnç	.64	2,5987	,85014	1	,089	,040	,066
2. Öz-yeterlilik	.88	4,0978	,60482	,089	1	,512**	,372**
3. Belirsizliğe Karşı Direnç	.87	3,9951	,77301	,040	,512**	1	,342**
4. Girişimcilik	.67	3,9515	,73755	,066	,372**	,342**	1

** . Korelasyon katsayıları $p < 0.01$ seviyesinde değerlidir.

Faktör analizi sonuçlarına göre değerlendirmeye uygun olmayan değişkenler çıkarıldıktan sonra değişime karşı direnç ve girişimcilik soruları tek boyutta toplanmıştır. Öz-yeterlilik soruları ise çalışanların yeni ve beklenmedik durumlara karşı göstermiş olduğu pozitif tepkiyi ortaya koyan 'belirsizliğe karşı direnç' ve öz-yeterlilik olmak üzere iki boyutlu olarak saptanmıştır. Ayrıca faktör analizi ile birlikte tüm değişkenlerin geçerliliği sağlanmıştır.

3. Bulgular

Ölçeğin tutarlılığını değerlendirmede kullanılan güvenilirlik ölçüsü Cronbach's Alpha sayısı 0 ila 1 arasında bir sayı olup 0,60 ila 0,70 arasındaki değerler güvenilirlik katsayısının alt sınırını oluşturmaktadır (Cortina, 1993). Buna göre araştırma kapsamında test edilen değişkenlerin -değişime karşı direnç hariç- güvenilirlik değerlerinin uygun ölçüde olduğu saptanmıştır.

Korelasyon analizi sonucuna göre öz-yeterlilik ile belirsizliğe karşı direnç arasında anlamlı ve pozitif yönlü bir ilişki ($r: 0,512, p < 0,01$) bulunmuştur. Ayrıca girişimcilik ile öz-yeterlilik arasında anlamlı ve pozitif bir ilişki olduğu saptanmıştır ($r: 0,372, p < 0,01, H_0$: Kabul). Yapılan korelasyon analizi sonucunda girişimcilik ile belirsizliğe karşı direnç arasında anlamlı ve pozitif yönlü bir ilişki tespit edilmiştir ($r: 0,342, p < 0,01, H_1$: Kabul). Bu çalışma çerçevesinde 206 lisans öğrencisi ile yapılan anket çalışması sonucunda değişime karşı direnç değişkeninin diğer değişkenlerle anlamlı bir ilişkisi bulunamamıştır (H_2 ve H_3 : Red).

4. Sonuç

Bu araştırma Kırklareli Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi'nde öğrenim görmekte olan 206 dördüncü sınıf öğrencisi arasında yapılmıştır. Araştırmanın amacı öğrencilerin öz-yeterlilikleri, girişimcilik niyetleri ve değişime karşı dirençleri arasındaki ilişkiyi bir anket çalışması çerçevesinde inceleyip ortaya koymaktır. Bu çalışmada öğrencilerin değişim karşısında almış oldukları tutum onların öz-yeterlilik ve girişimcilik niyetleri açısından değerlendirmeye alınmıştır.

Geçerlilik ve güvenilirlik analizinden sonra yapılan korelasyon ortaya çıkan sonuca göre; değişime karşı direncin diğer değişkenlerle anlamlı bir ilişkisi olduğu saptanamamıştır. Girişimcilik ile öz-yeterlilik arasındaki ilişki anlamlı ve pozitif bulunmuştur. Ayrıca yine girişimciliğin belirsizliğe karşı direnç karşısında anlamlı ve pozitif bir ilişkisi olduğu tespit edilmiştir. Öz-yeterlilik ile belirsizliğe karşı direnç değişkenleri arasında da anlamlı ve pozitif bir ilişki olduğu yapılan korelasyon analizi sonucu ortaya çıkarılmıştır.

Bu sonuca göre araştırmaya katılan örneklem grubu öz-yeterlilikleri yüksek olan öğrencilerin girişimcilik niyetleri de yüksek çıkmıştır. Bu sonuç Türkiye’de daha önceden yapılan akademik çalışmalarla da uyum göstermektedir (Şeşen & Basım, 2012; Basım, Korkmazıyrek & Tokat, 2008; Çetin, 2011; Başol, Dursun & Aytaç, 2011). Girişimcilik yapısı itibariyle kişinin kendisini belirli bir riske atmasını yani bir belirsizliğe atmasını gerektirmektedir. Girişimcilik niyetine sahip olan öğrencilerde belirsizliğe karşı direnç girişimciliğin bu temel kriterine göre pozitif çıkmış olması da bu çalışmanın bulguları arasındadır. Öz-yeterlilikleri yüksek olan öğrencilerin belirsizliğe karşı olan dirençlerinin yüksek çıkmış olması da öz-yeterliliğin tanımında daha önceden ifade edilen “gelecekte muhtemel yaşanacaklar karşısında nasıl üstesinden gelinebileceğine dair yöntemler geliştirme” (Bandura 1982) ile uyumluluk gösterdiği görülmektedir.

Araştırma örnekleminin sadece Kırklareli Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi’nde olması çalışmanın sınırlılığını ortaya koymaktadır. Ayrıca çalışma sadece dördüncü sınıf öğrencilerine yapılmış olmasıyla da belirli bir sınırlılığa sahiptir. Bundan sonraki çalışmalarda değişkenlerimizin farklı üniversiteler, farklı fakülte ve sınıflarda uygulanması bu çalışmanın tavsiyelerindedir.

Kaynakça

- Akkoyunlu, B., & Orhan, F. (2003). Bilgisayar ve Öğretim Teknolojileri Eğitimi (BÖTE) Bölümü Öğrencilerinin Bilgisayar Kullanma Öz Yeterlik İnancı ile Demografik Özellikleri Arasındaki İlişki. *TOJET: The Turkish Online Journal of Educational Technology*, 2(3).
- Aksoy, V., & Diken, I. H. (2009). Rehber öğretmenlerin özel eğitimde psikolojik danışma ve rehberliğe ilişkin öz yeterlik algılarının incelenmesi. *İlköğretim Online*, 8(3).
- Aldag, R. J., & Stearns, T. M. (1991). *Management* (2nd ed.). Cincinnati, OH: South-Western Publishing.
- Alvarez, S. A., Audretsch, D., & Link, A. N. (2016). Advancing Our Understanding of Theory in Entrepreneurship. *Strategic Entrepreneurship Journal*, 10(1), 3-4.
- Bandura, A. (1993). Perceived self-efficacy in cognitive development and functioning. *Educational psychologist*, 28(2), 117-148.
- Bandura, A. (2001). Social cognitive theory: An agentic perspective. *Annual review of psychology*, 52(1), 1-26.
- Basım, H. N., Korkmazıyrek, H., & Tokat, A. O. (2008). Çalışanların Öz Yeterlilik Algılamasının Yenilikçilik Ve Risk Alma Üzerine Etkisi: Kamu Sektöründe Bir Araştırma. *Selçuk Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi*, (19), 121-130.
- Başol, O., Dursun, S., & Aytaç, S. (2011). Kişiliğin Girişimcilik Niyeti Üzerine Etkisi: Üniversiteli Gençler Üzerine Bir Uygulama. *"İŞ, GÜÇ" Endüstri İlişkileri ve İnsan Kaynakları Dergisi*, 13(4), 9-22.
- Canbaz, M., Çankır, B., & Çevik, E. (2014). İşletme ve Muhasebe Eğitimi Alan Üniversite Öğrencilerinin Girişimcilik Özelliklerinin Belirlenmesinde Bölgesel Farklılık Etkisi. *Business & Management Studies: An International Journal*, 1(3), 229-248.
- Çankır, B. (2016). Geri Bildirimin Araştırma Görevlilerinin Öz-Yeterlilikleri Üzerindeki Etkisi. *İş ve İnsan Dergisi*, 3(1), 21-30.
- Çankır, B. (2016). Psikolojik Sözleşme İhlalinin Lider-Üye Etkileşimi Üzerindeki Etkisi ve Bir Araştırma. *Eurasian Business & Economics Journal*, 1, 513-522.
- Capri, B., Ozkendir, O. M., Ozkurt, B., & Karakus, F. (2012). General self-efficacy beliefs, life satisfaction and burnout of university students. *Procedia-Social and Behavioral Sciences*, 47, 968-973.

Çankır, B. (2016). Correlations between students' self-efficacy, resistance to change and entrepreneurship. *International Journal of Social Sciences and Education Research*, 2 (4), 1161-1170.

- Carrier, C. (1996). Intrapreneurship in small businesses: an exploratory study. *Entrepreneurship: Theory and Practice*, 21(1), 5-21.
- Çetin, F. (2011). Örgüt İçi Girişimcilikte Öz Yeterlilik Algısı ve Kontrol Odağının Rolü. *Business and Economics Research Journal*, 2(3), 69.
- Çınar, İ. (2010). Yapılandırmacı Eğitime Göre Sosyal Bilgiler Öğretmen Adaylarının Özyeterlilik Düzeylerinin Belirlenmesi. Yüksek Lisans Tezi, Erzincan: Erzincan Üniversitesi.
- Cortina, J. M. (1993). What is coefficient alpha? An examination of theory and applications. *Journal of applied psychology*, 78(1), 98.
- Diñçer, Ö., & Fidan, Y. (2000). İşletme Yönetimine Giriş, Beta Basım Yayım Dağıtım.
- Drucker, P. F., & Noel, J. L. (1986). Innovation and Entrepreneurship: practices and principles. *The Journal of Continuing Higher Education*, 34(1), 22-23.
- Dubrin, A. J., & Ireland, R. D. (1993) Management and organization (2nd ed.). Cincinnati, OH: South-Western Publishing.
- Ellen, P. S., Bearden, W. O., & Sharma, S. (1991). Resistance to technological innovations: an examination of the role of self-efficacy and performance satisfaction. *Journal of the Academy of Marketing Science*, 19(4), 297-307.
- Fairlie, R. W., & Holleran, W. (2012). Entrepreneurship training, risk aversion and other personality traits: Evidence from a random experiment. *Journal of Economic Psychology*, 33(2), 366-378.
- George, G., & Camarata, M. R. (1996). Managing instructor cyberanxiety: The role of self-efficacy in decreasing resistance to change. *Educational Technology*, 36(4), 49-54.
- Griffin, R. W. (1993). Management (4th ed.). Boston: Houghton Mifflin.
- Kreitner, R. (1992). Management (5th ed.). Boston: Houghton Mifflin.
- Lewin, K. (1947). Frontiers in Group Dynamics: Concept, Method, and Reality in Social Service: Social Equilibria and Social Change. *Human Relations*, 1(1).
- Lewin, K. (1951). Field theory in social science: selected theoretical papers. Harper & Brothers.
- Pajares, F., & Graham, L. (1999). Self-efficacy, motivation constructs, and mathematics performance of entering middle school students. *Contemporary educational psychology*, 24(2), 124-139.
- Schermerhorn, J. R., Jr. (1989). Management for productivity (3rd ed.). New York: John Wiley.
- Schumpeter, J. A. (1978). Can capitalism survive?. Harper Collins Publishers.
- Schunk, D. H., & Zimmerman, B. J. (Eds.). (2012). *Motivation and self-regulated learning: Theory, research, and applications*. Routledge.
- Schwarzer, R., Bassler, J., Kwiatek, P., Schroder, K., & Zhang, J. X. (1997). The assessment of optimistic self-beliefs: Comparison of the German, Spanish, and Chinese versions of the General Self-Efficacy Scale. *Applied Psychology*, 46(1), 69-88.
- Şeşen, H., & Basım, N. (2012). Demografik faktörler ve kişiliğin girişimcilik niyetine etkisi: Spor bilimleri alanında öğrenim gören üniversite öğrencileri üzerine bir araştırma. *Ege Akademik Bakış*, 12, 21-28.
- Timurkan, K. (2010). Örgütsel Yapının Örgütsel Değişime Direnç Üzerindeki Etkisi: İzmir Tapu ve Kadastro Bölge Müdürlüğü'nde Bir Uygulama. Doktora Tezi. Dokuz Eylül Üniversitesi: İzmir.
- Üstüner, M., Demirtaş, H., Cömert, M., & Özer, N. (2009). Ortaöğretim Öğretmenlerinin Öz-Yeterlilik Algıları. Secondary School Teachers' Self-Efficacy Beliefs. *Mehmet Akif Ersoy Üniversitesi Eğitim Fakültesi Dergisi*, 9(17), 1-16.

Çankır, B. (2016). Öğrencilerin öz-yeterlilikleri, değişime karşı dirençleri ve girişimcilik ile olan ilişkisi. *International Journal of Social Sciences and Education Research*, 2 (4), 1161-1170.

- Van Dam, K., Oreg, S., & Schyns, B. (2008). Daily work contexts and resistance to organisational change: The role of leader-member exchange, development climate, and change process characteristics. *Applied psychology*, 57(2), 313-334.
- Weick, K. E., & Quinn, R. E. (1999). Organizational change and development. *Annual Review of Psychology*, 50, 361-386.
- Wilson, F., Kickul, J., & Marlino, D. (2007). Gender, entrepreneurial Self-Efficacy, and entrepreneurial career intentions: Implications for entrepreneurship Education1. *Entrepreneurship theory and practice*, 31(3), 387-406.
- Yeşilay, A. (1996). Genelleştirilmiş Öz-yetki Beklentisi. İnternet adresi; <http://userpage.fu-berlin.de/~health/turk.htm>, Erişim tarihi: 20.08.2015
- Yıldız, S. (2007), 'Girişimcilik', Yüksek Lisans Tez Projesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü, İşletme Anabilim Dalı, Kahramanmaraş Sütçü İmam Üniversitesi.
- Yılmaz, M., Gürçay, D., & Ekici, G. (2007). Akademik Özyeterlik Ölçeğinin Türkçe'ye Uyarlanması. *Hacettepe Üniversitesi Eğitim Fakültesi Dergisi*, 33(33).
- Zaltman, G., & Duncan, R. (1977). Strategies for planned change. Wiley.
- Zayımoğlu Öztürk, F., (2011). Sosyal Bilgiler Öğretmenlerinin ve Öğretmen Adaylarının İlköğretim Sosyal Bilgiler Dersi Öğretim Programında Yer Alan Öğrenme Alanlarına İlişkin Özyeterlik Düzeylerinin İncelenmesi, Doktora Tezi, Gazi Üniversitesi: Ankara.
- Zhao, H., Seibert, S. E., & Hills, G. E. (2005). The mediating role of self-efficacy in the development of entrepreneurial intentions. *Journal of applied psychology*, 90(6), 1265.
- Zimmerman, B. J., & Martinez-Pons, M. (1990). Student differences in self-regulated learning: Relating grade, sex, and giftedness to self-efficacy and strategy use. *Journal of educational Psychology*, 82(1), 51.
- Zimmerman, B. J., Bandura, A., & Martinez-Pons, M. (1992). Self-motivation for academic attainment: The role of self-efficacy beliefs and personal goal setting. *American educational research journal*, 29(3), 663-676.

Extended abstract in English

Self-efficacy concept was first introduced by Bandura (Bandura, 1977). Self-efficacy faith is defined (Bandura 1982, 1992, 1993, Zimmerman 2000, Lorig, Chastain, Ung, Shoor and Holman 1989, Schwarzer, Bassler, Kwiatek ve Schroder 1997, Hackett and Betz (1981); as a person "The belief that they have the skills and abilities needed to do the job". The oldest theory is based on the principal assumption that psychological procedures, whatever their form, serve as means of creating and strengthening expectations of personal efficacy. Within this analysis, efficacy expectations are distinguished from response-outcome expectancies. An outcome expectancy is defined as a person's estimate that a given behavior will lead to certain outcomes. An efficacy expectation is the conviction that one can successfully execute the behavior required to produce the outcomes (Bandura, 1977).

Outcome and efficacy expectations are differentiated, because individuals can believe that a particular course of action will produce certain outcomes, but if they entertain serious doubts about whether they can perform the necessary activities such information does not influence their behavior (Bandura, 1977). In the modern vacation spot, employees must be stuck with their self-development for a variety of positions and careers over the full course of their at working life. They have to nurture multiple competencies to meet the ever-changing professional demands and roles. Corporate agentic acquiescence applies at the organizational level as well as the labour force level.

Organizations must be fast learners and continuously innovative to survive and succeed under rapidly changing technologies and global marketplaces. Organizations face the conflict of preparing for change at the height of success. Slow changers become big losers (Bandura, 2001). The change concepts used to plump out these definitions have been surprisingly durable over the years. Lewin's (1951) three stages of change-unfreeze, change, and refreeze-continue to be a generic delineation for organizational development (Weick & Quinn, 1999). The resistance to change is fed from six main sources (Oreg, 2003): (a) checks on loss aversion, (b) cognitive rigidity (stiff attitude), (c) psychological resistance loss, (d) changes in the process are needed intolerance, (e) do not prefer low levels of innovation and incentives and (f) a reluctance to leave old habits. Theories of change induced four basic process, each hallmarked by a different event alignment and generative mechanism: (1) Life cycle theories have an event alignment of start-up, grow, ingathering, terminate, and start-up. They have a generative mechanism of an imminent program or regulation. (2) Teleological theories have an event sequence of imagination/set goals, implement goals, disengagement, search/interact, and envision/set goals. They have a reproductive mechanism of purposeful approval and social construction. (3) Dialectical theory has an event alignment of thesis/antithesis, conflict, synthesis, and thesis/antithesis. It has a breeder mechanism of pluralism, discrepancy, and conflict. (4) Evolutionary theory has an event sequence of variation, selection, maintenance, and variation. It has a generative mechanism of competitive selection and resource meagreness (Weick & Quinn, 1999).

Arikan (2002), as noted in the concept of entrepreneurship "Entreprendre" is derived the word from French and in Turkish its mean is 'take over'. The aim of the study is two hundred university students to determine the relationship between the attitudes of self-efficacy and to change this perception by measuring the perception of entrepreneurship. Over the past 15 years, the scope of entrepreneurship has been on a incessant pursuit for theories that admit of researchers to study entrepreneurial phenomena. The hunger for theories of entrepreneurship is a repercussion of the

desire in the field of entrepreneurship to provide more meaningful, foretelling, and relevant theoretical frameworks for researchers, entrepreneurs, and students. As a result of this theoretical keep abreast, theories have emerged that are ingrained in the disciplines but have been shaped to are unique to the study of entrepreneurship (Alvarez, Audretsch & Link, 2016).

Here in above research in this area has tended to lack a strong theoretical orientation; variables have been checked out in segregation and have sometimes been included with no clear theoretical efficient (Zhao, Seibert & Hills, 2005). Theories such as bricolage, creation and discovery theories of opportunities, and execution have all emerged since 2000. These theories, while still relatively young and certainly in need of further development, are nonetheless the dominant theories in entrepreneurship today (Alvarez, Audretsch & Link, 2016). The following be used in the study; For entrepreneurship nine questions “entrepreneurship intention scale” prepared by Canbaz, Çankır and Çevik (2013), for self-efficacy “ten questions self-efficacy scale” prepared by Schwarzer and Jerusalem (1995) and made their adaptation by Yeşilay, Schwarzer and Jerusalem (1996), and for resistance to change six-item “resistance to change scale” by Oreg (2003).